

Ali je to res internacionalizacija?

Začenja se novo študijsko leto. V tem času se odpravljam na študij v Ljubljano. Eden izmed razlogov, da sem se vpisala na Univerzo v Ljubljani, je ta, da lahko nadaljujem študij v slovenščini. V Sloveniji se že nekaj let govori o spremembi novele zakona za visokošolsko izobraževanje, ki univerzam nekako pušča prosto pot, da lahko v primeru, ko v programu sodelujejo visokošolski učitelji iz tujine ali je vanje vpisano večje število tujih študentov, izvajajo celoten študijski program v tujem jeziku (angleščini). Zaradi tega zakona so se seveda ljudje razdelili v dva tabora: tiste, ki podpirajo novo različico zakona in ki menijo, da je internacionalizacija pomembna, ter tiste, ki so zaradi tega zakona v skrbeh za svoj domači jezik in kulturo.

Mislim, da je temeljna pravica vsakega, da se lahko izobražuje v svojem domačem jeziku. Istočasno ni nihče prisiljen, da bi to počel, kot tudi ni nihče prisiljen, da obiskuje univerzo v svoji državi. Eden od temeljnih razlogov, ki ga navajajo za to, da bi se na slovenskih univerzah poučevalo v tujem jeziku, je odprtost do tujcev. Ta razlog me ne prepriča zaradi dveh pomislekov: prvič, ker se mi zdi, da bi morala slovenska univerza najprej poskrbeti za svoje študente in potem odpirati vrata tujcem. In drugič, ker se mi zdi, da so vrata tujcem vsekakor odprta, vendar morajo sprejeti določene pogoje (eden od teh je lahko npr. študij v slovenskem jeziku), vendar so o tem ozaveščeni, še preden se vpišejo na slovensko univerzo.

Nekoliko večji je lahko problem pri študiju znanstvenih predmetov, kjer so različne evropske univerze večkrat povezane med sabo za različne raziskovalne namene in morajo vse skupaj najti skupni jezik. Zdi se mi, da je v tem primeru potrebno tako znanje v slovenščini kot tudi v angleščini.

Vsekakor se mi zdi, da je visokošolsko znanje v maternem jeziku zelo pomembno. Mislim, da se lahko materni jezik samo na tak način razvija. Kajti če se določen jezik ne razvija na vseh stopnjah, sčasoma (če pomislimo na najbolj negativen scenarij) tudi izumre. Najprej postane npr. samo pogovorni jezik, nato ga imamo za dialekt, na koncu pa povsem izumre.

Poleg tega tudi Evropska unija podpira raznolikost: v njej je uradnih 24 različnih jezikov, med njimi seveda tudi slovenščina. Če že taka evropska institucija podpira drugačnost, ne razumem, zakaj se ne zavzemamo tudi mi za to, da bi bila Evropa še naprej čimbolj raznolika, npr. na jezikovnem področju.

Če nam je v 21. stoletju končno dana možnost, da se brez predsodkov pogovarjamo v slovenščini in jo gojimo na vseh stopnjah izobraževanja, ne vidim razloga, da bi sami sebi odvzeli to možnost. Kajti če se ne bomo Slovenci sami zavzeli za svoj jezik, se zanj gotovo ne bo zavzel nihče drug.

Urška Petaros

Projekt Ko zaživi pisana beseda se zaključuje

*Med delavnicami smo vzljubili pisanje
in se naučili veliko koristnega!*

MOSP bo delavnice ponudil tudi letos

V petek, 16. septembra, se je Peterlinova dvorana v Ulici Donizetti v Trstu spremenila v pravi radijski studio. Pripravili smo namreč zaključni večer projekta "Ko zaživi pisana beseda" in – kako bi lažje predstavili sklop časni-karskih delavnic, če ne prav z rezultatom ene izmed teh?! Na koncu lanskega šolskega leta smo imeli namreč v načrtih, da bi po nekaj delavnicah na to temo obiskali deželni sedež Rai v Trstu in tam vodili oddajo Mladi val v živo. Ker pa je ta načrt zaradi šolskih in drugih obveznosti odpadel, se je Neži Kravos, predsednici MOSP-a, porodila ideja, da bi lahko pripravili predstavitev kar v obliki radijske oddaje, pri izvedbi pa ji je pomagala radijska in televizijska vo-diteljica Valentina Oblak. Edina razlika je bila v tem, da smo, namesto na radiu, vodili oddajo kar na sedežu MOSP-a. To pa ni šlo kar tako: pred prireditvijo smo imeli nekaj srečanj, na katerih smo prebrali besedilo, ki si ga je zamislila Valentina Oblak, potem pa delali govorne in pravorečne vaje (pri režiji prizorčka je Valentini pomagala tudi Tjaša Oblak). Po nekaj vajah smo bili pripravljeni za nastop in takrat je šlo zares: uredili smo dvorano, da bi bila čimbolj podobna pravemu studiu, improvizirali smo celo režijo, poleg tega pa smo imeli tudi ansambel v živo. Naše vabilo so namreč z veseljem sprejeli fantje iz skupine Mlade gazde, ki so s svojo glasbo dopolnili večer. Edina škoda je bila v tem, da se prireditve ni udeležilo veliko mladih, kar pa smo sprejeli kot spodbudo, da bomo za naslednjič pomislili na kak drug način, da privabimo mlado publiko. Vsekakor smo bili veseli staršev in prijateljev, predvsem pa profeso-ric Maile Ozbič, ki je zastopala še vse ostale profesorje liceja Prešeren, ki so s svojimi razredi pristopili in se vključili v projekt. Veselili smo se udeležbe Marjana Jevnikarja, predsednika Radijskega odra, ki je partner projekta, Maura Lebana, predsednika Mladinskega doma iz Gorice, ki je ravno tako partner projekta, Anke Peterlin, ki je v imenu Slovenskega kulturnega kluba vključila v projekt več delavnic kreativnega pisanja, in generalne konzulke Republike Slovenije, ki nas je počastila s svojo prisotnostjo.

Društvo Mosp (Mladi v odkrivanju skupnih poti) je izvedlo projekt skozi lansko šolsko leto: mladim je ponudilo sklop delavnic, ki so jih izvedli delno na liceju Franceta Prešerna, delno pa v popoldanskih urah v društvu. Šlo je za časni-karske delavnice, delavnice kreativnega pisanja in delavnico dramaturškega pisanja. Na začetku oktobra bo društvo v sodelovanju z mladinskim domom štiri delavnice ponudilo tudi goriški mladini. Kljub temu, da se projekt Ko zaživi pisana beseda zaključuje, se bodo podobne delavnice nadaljevale tudi v novem šolskem letu. Vsi, ki bi se nam radi pridružili, ste seveda dobrodošli (informacije lahko najdete preko FB skupine Mosp-Skk). Če pa se sprašujete, v čem vam je to lahko koristno, si kar preberite intervju z nekaterimi udeleženci lanske izvedbe.

☞ **V čem te je projekt pritegnil, da si se odločil/a sodelovati?**

🔴 **SVETLANA:** Že od malega mi je bilo všeč pisanje in sem imela rada časnikarstvo; želela sem si zato boljše spoznati ta svet. Vedela sem, da si bom z delavnicami pridobila veliko novih izkušenj, ki mi bodo gotovo v pomoč v prihodnosti, na univerzi ali v službi.

🟡 **VERONICA:** Ko smo imeli prvo srečanje na šoli, si nisem mislila, da bom nadaljevala z delavnicami, saj mi pisanje ni preveč ugajalo. Ščasom pa mi je postalo pisanje všeč, saj smo med delavnicami pridobivali

koristne nasvete, s katerimi se je tudi moj jezik izboljšal. Najbolj pa me je pritegnil način, ki ga uporabljajo vo-ditelji delavnic, saj sem spoznala, da je učenje novih stvari lahko zabavno.

🟢 **GABRIEL:** Najprej sem se za sodelovanje odločil, ker mi je bilo od vedno všeč področje medijev, hkrati pa me je pritegnila predsta-vitev, ki je bila jasna, preprosta, a hkrati vabljiva.

🔴 **GIORGIA:** ... ker sem se hotela naučiti kaj novega o svetu, ki mi je bil prej skoraj neznan.

🟢 **VERONIKA:** Prepričala sta me predavanje in predstavitev

projekta, ki sta potekala na šoli v začetku prejšnjega šolskega leta.

☞ **Projekt Ko zaživi pisana beseda je ...**

🔴 **SVETLANA:** ustvarjalen in mla-dinski ...

🟡 **VERONICA:** učinkovit in aktua-len ...

🟢 **GABRIEL:** profesionalen, natan-čen in jasen ...

🔴 **GIORGIA:** družaben, zanimiv in vesel ...

🟢 **VERONIKA:** kakovosten, pou-čen in zabaven ...

☞ Kako bi projekt še izboljšal/a?

○ **SVETLANA:** Rada bi, da bi se delavnic udeležilo več ljudi.

○ **VERONICA:** Všeč bi mi bilo, da bi lahko poleg člankov za revijo Rast, pisali tudi za TV in radio.

○ **GABRIEL:** Obogatil bi ga z delom na terenu.

○ **GIORGIA:** Po mojem mnenju bi morali projekt bolj promovirati, tudi na drugih šolah in ne samo na liceju Franceta Prešerna.

○ **VERONIKA:** Projekt bi izboljšala s tem, da bi večkrat obiskali radijske in televizijske studije ter časopisne redakcije.

Neža Petaros

☞ Kako bi prepričal/a prijatelja/ico, da se nam letos pridruži na delavnicah?

○ **SVETLANA:** Mislim, da bi mu/ji rekla, da je to priložnost za prihodnost in da mu/ji bo lahko koristno tako pri študiju kot pri drugih izvenšolskih dejavnostih.

○ **VERONICA:** Rekla bi mu/ji, da bo pri delavnicah osvojil/a dobro tehniko pisanja s smehom in v dobri družbi.

○ **GABRIEL:** Bi mu/ji opisal/a, kaj delamo in česa se učimo na delavnicah.

○ **GIORGIA:** Pokazala bi mu posnetke, ki so nastali med delavnicami, in izvode revije Rast, saj bi ga verjetno pritegnilo dejstvo, da bi videl, da je to revija, za katero pišejo njegovi sovrstniki.

○ **VERONIKA:** Razložila bi mu/ji, da se bo med projektom naučil/a marsikaj zanimivega in koristnega za svojo bodočnost, če pa bi ne šlo drugače, bi rekla, da nas na koncu čaka dobra zakuska.

☞ Katera je najkoristnejša stvar, ki si se je naučil/a?

○ **SVETLANA:** ... da je treba v delo vložiti srce in veliko energije, saj je ta edini način, da bomo zadovoljni z rezultati.

○ **VERONICA:** ... da se je treba tako pri pisanju kot drugod najprej zbrati, nato pa s srcem napolniti bele liste.

○ **GABRIEL:** ... da še vedno ni tisk, a niti ostali mediji stoodstotno svoboden in obstaja v naši državi še vedno neka vesplošna cenzura ...

○ **GIORGIA:** Lahko priznam, da sem se naučila res veliko stvari, mislim pa, da je bilo najkoristnejše to, kako se sestavi intervju, članek ali pa kako pripravimo radijsko oddajo.

○ **VERONIKA:** Najkoristnejša stvar, ki sem se je naučila, je bila ta, kako napisati članek in kako poteka radijska oddaja.

OB OGRAJI BOLEČINE

Gledam:

Otrok želi čez zid,

za zidom jagode rdeče,

ptice zelene, sonce topló.

Otrok želi čez zid,

Tam izbrana je usoda,

Nič ni več vtkana

V sinje nebo.

Čez zid pa ne more,

Zvija se, brca,

Prebil bi se onstran.

Sivo se vrača

V mrko tišino,

Kot zatisnjena,

Zlomljena

Dlan.

Ester Gomisel

Roverway v Franciji: Ko začutiš pomen svetovnega skavtizma

V današnjem času obstaja tudi v skavtskem svetu veliko mednarodnih pobud: skoraj vsako leto na raznih koncih sveta potekajo mednarodni tabori, ki dopuščajo mladim, da se srečujejo s sovrstniki iz različnih držav, ki jih povezujejo isti ideali. Tudi člani Slovenske zamejske skavtske organizacije so se že večkrat udeležili takih dogodkov, domov pa so se vedno vrnili navdušeni in obogateni z novimi izkušnjami. To je prepričalo tudi člane moje skupine, VKB klan, da smo letos namesto tradicionalnega skavtskega tabora odpotovali v Francijo na Roverway: to je mednarodni tabor za vejo roverjev in popotnic, ki zajema starostno skupino od 16 do 21 let.

Naša pustolovščina se je začela 1. avgusta v zelo zgodnjih jutranjih urah, saj je letalo vzletelo že ob zori. Nekoliko zaspani, a polni veselih pričakovanj smo okrog 7.30 pristali v Parizu, kjer smo srečali še ostale člane slovenske odprave, s katerimi smo se naslednja dva dneva potepali po francoski prestolnici. A čeprav smo se skušali obnašati kot »čisto navadni« turisti, skavti nikoli ne ostanemo neopaženi (najbrž tudi zato, ker brez sramu pojemo in plešemo celo na postaji podzemne železnice): na cesti so nas ustavljali skavti z različnih koncev sveta, ki jih je zanimalo, od kod smo in kaj počnemo v Franciji.

Tretjega avgusta pa naša odprava po pariških ulicah ni več zbujala toliko pozornosti: tistega sončnega jutra so se namreč v Parizu začeli zbirati skavti iz vse Evrope, da bi prisostvovali uradni otvoritvi Roverwaya, in skoraj na vsakem vogalu si lahko srečal skupine mladih z ruto okrog vratu. Po otvoritvi, na kateri nas je pozdravil tudi sam francoski predsednik Hollande, smo se prvič srečali s klanovci iz drugih držav, s katerimi smo nato preživeli preostanek tabora. Znašli smo se v skupini, ki so jo sestavljali Francozi, Španci, Portugalci, Italijani in slovenski taborniki, ki so se Roverwaya udeležili z drugo odpravo. Kmalu je napočil čas za slovo: ločili smo se od slovenske odprave in se z novo, narodnostno mešano skupino napotili proti avtobusu, ki nas je odpeljal do Moursa, kjer smo v gozdičku na prostornem vrtu župnišča postavili šotore in si uredili taborni prostor za teden dni.

Teden, ki je sledil, je bil zelo pester; ne toliko zaradi aktivnosti, pač pa bolj zaradi odnosov, ki smo jih počasi gradili z drugimi. Ves teden smo bili razdeljeni v delovne skupine, seveda mešano po državah, kar je pripomoglo k temu, da smo se boljše spoznali med sabo

in se nismo držali le svoje skupine. Ostale države smo spoznavali tudi preko kuhinje, saj je vsak večer ena od skupin pripravila svojo tipično jed. Pogoji za kuhanje na taboru nikoli niso idealni, poleg tega smo mi prvič kuhali za več kot petdeset ljudi, kljub temu pa nam je uspelo pripraviti dober žvacet.

S časom so se odnosi s soscavti, ki so bili še malo pred tem tujci, začeli spreminjati v nova prijateljstva. Najprej smo se zblížali prav s taborniki, saj so nas kljub temu, da živimo izven meja Slovenije, sprejeli za svoje: premostili smo ideološke razlike in čez nekaj dni sploh nismo mogli razumeti, zakaj je med našima organizacijama toliko negativnih čustev. Uspelo nam je tudi Italijanom razložiti pomen slovenske manjšine. S Francozi in Španci smo imeli nekaj težav pri komunikaciji zaradi nerazumevanja

jezika, nazadnje pa smo se še najbolj povezali s simpatičnimi Portugalci, ki so se bili vedno pripravljeni pošaliti z nami. Oni so bili tudi edini, s katerimi smo lahko tekoče govorili angleško; čeprav so imeli nekateri izmed njih tolikšen talent za jezike, da bi se lahko, če bi tabor trajal le malo dlje, začeli pogovarjati kar v slovenščini.

Med tabornimi ognji so razlike med državami predstavljale oviro, saj je bilo skoraj nemogoče najti pesmi, ki bi jih vsi poznali. Vendar pa je ena izmed stvari, ki povezuje vse skavte, bansi; te pa se zlahka naučiš. Tako nam je uspelo, da smo kljub vsemu vsak taborni ogenj spremenili v posebno doživetje, kot se za večere na taborih spodobi. Večerno druženje pa je ponavadi trajalo tudi po koncu uradnega dela programa: z dovoljenjem voditeljev smo se nekateri še dolgo v noč zadrževali ob prijetno toplem ognju – peli smo, plesali in se ogromno smejali. Meni bodo prav ti trenutki ostali najgloblje vtisnjeni v srce.

Teden dni je v hipu minil in napočil je dan, ko smo pospravili tabor v Moursu in se odpravili v Jambville na zadnji, skupni del Roverwaya. K sreči pa še ni napočil čas za poslavljanje, saj smo tudi na tem velikem taboru, ki je štel okrog pet tisoč roverjev in popotnic, taborili vsi skupaj. Sledila sta dva dneva zanimivih delavnic na štiri glavne teme (Širimo obzorja, Bodi svoj heroj, Boljši svet in Sprejemam odločitve). Vsak večer pa smo se imeli možnost zabavati v disku ali v kafejih; mi smo se skupaj s portugalskimi prijatelji raje odločili za bolj tradicionalne večere ob tabornem ognju.

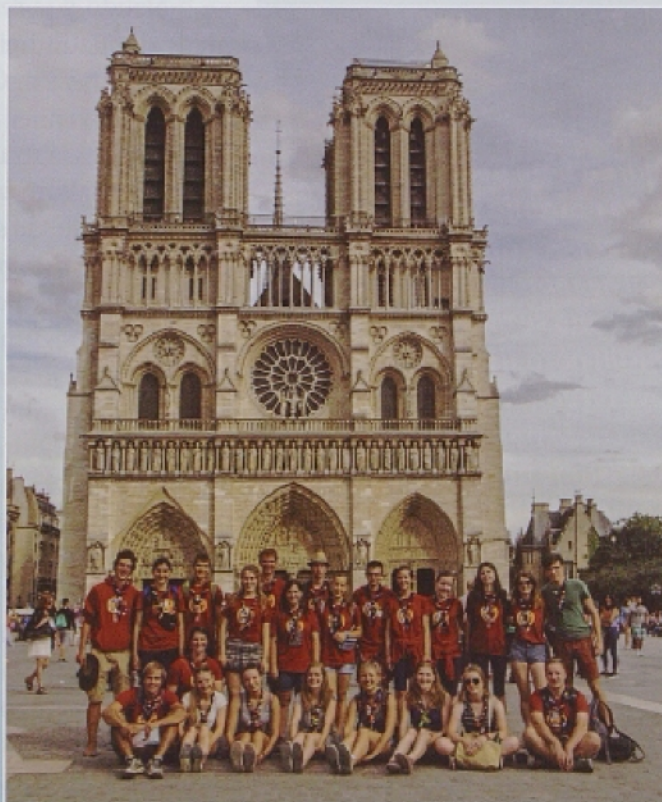
Višek bivanja v Jambvillu je bil v soboto, predzadnji dan, ko je bila na vrsti velika igra za prav vse udeležence tabora. Zvečer pa je bila posebna proslava ob zaključku letošnjega Roverwaya, na kateri sta nas nagovorila tudi načelnika svetovnih skavtskih organizacij WAGGGS-a in WOSM-a.

Nedeljsko jutro je bilo zelo čustveno. Nastopil je čas, ko smo se morali nazadnje posloviti od vseh novih prijateljev, s katerimi delimo toliko lepih spominov na letošnji Roverway. V strahu, da kasneje ne bo časa za to, smo se poslovili že ob pospravljanju tabornega prostora – nato pa smo se še enkrat vsi srečali pod velikim odrom, in šele takrat so marsikomu začele teči solze po licih. Dokončno smo se poslovili šele, ko nas je v to prisilil prihod avtobusov.

Ta izkušnja je bila zame in za ostale klanovce res enkratna. Mislim, da bi moral vsak skavt vsaj enkrat poskusiti nekaj takega, saj je edini način, da resnično začutiš pomen svetovnega skavtizma. Obenem pa imaš priložnost, da se srečaš z mladimi z različnih koncev sveta, spoznaš njihove navade in sklepaš nova prijateljstva. »A mi se bomo srečali, se videli še kdaj ...« tako poje slovita Pesem slovesa, a ko se tvoji prijatelji odpravljajo na najrazličnejše konce Evrope, se zavedaš, da bo ponovno snidenje težko izvedljivo. Kljub temu pa smo letošnji Roverway zapustili z upanjem, da se bomo s skavti iz drugih držav še kdaj srečali. Kdo ve? Mogoče bo to že čez dve leti na Nizozemskem, na naslednjem Roverwayu ...

*Zasanjana panda,
Mojca Petaros*

Ime in priimek:
Belinda Trobec

Doma iz:
Sesljana

Obiskujem:
**končala sem
prvi letnik
medicine na
Univerzi v
Trstu**

Utemeljitev 2. nagrade za prozo na literarnem natečaju Slovenskega kulturnega kluba in MOSP-a 2016:

SVETLI AKORDI KLAVIRJA - Globoka ljubezen na preizkušnji ločitve, dolgega čakanja, fantovega nihanja, dekletove vztrajnosti; pripoved se odlikuje po lepem in bogatem jeziku, originalnih metaforah, je spretno in suvereno napisana.

Svetli akordi klavirja. Ali se ljubiva? Ali sva samo zvezdi, ki gresta čez iste pokrajine? (Srečko Kosovel, *Svetli akordi klavirja*)

Moja izvenšolska zanimanja:
**rada berem, tečem, potujem, ho-
dim v gledališče in kino ter gledam
TV nadaljevanke**

Moja najljubša knjiga:
**Prometto di sbagliare (avtor je
Pedro Chagas Freitas)**

Ko bom "velika" bom:
zdravnica ali kirurginja

Pišem ker:
**čeprav sem večkrat odlo-
čila, da bom nehala, me
neka notranja sila ve-
dno zopet pritegne in
se ji ne morem upreti.
Nenehno se mi v
mislih porodi kaka
izvirna zgodba, ki
bi jo rada napisa-
la. Pisanje mi je
pomagalo, da
sem premagala
svoje straho-
ve, prebolela
preteklost in
odrasla.**

Pisani vlaki najbolj svetlih in žarečih barv se počasi gi-
bljejo, ropotajo, se ustavijo in nadaljujejo svojo pot, vsak
v svojo smer. Tračnice se podvojijo, povečajo se možni
cilji. Kam pelje pot, ki sem jo izbrala?

Na ljubljanski postaji čaka utrujeno dekle s svetlomodrim
nahrbtnikom v katerem ima par nujnih predmetov za enodnevni
izlet. Izlet. Ali ni to čudovita beseda? Lahko bi pomenilo, da odletiš
lahek kot ptica iz vsakodnevnega življenja in obveznosti. Zakaj to
dekle ne občuti magije, ki je v zraku in sedi v sivi megli z velikimi
solznimi kapljami na licih ter si hitro briše vsak spomin na preteklost?

Nekdo ji je rekel, da če je prepričana, da je on pravi zanj, ga lahko
res čaka tistih neizmerno dolgih pet let, da oba končata študij v dveh
različnih mestih. Odvrnila je, da bi ga čakala tudi tisoč let, ko bi le vede-
la, da se bo vrnil.

Par dni nazaj mu je pisala, rekla je, da tako ne bo v redu, da bo prišla v
Ljubljano z vlakom ob 13.35, da bo šla do Tromostovja in da ga bo čakala
tam, ker je škoda, da se njun odnos izgubi. Našla sta se, bilo je nepričako-
vano, potočila je vse solze, ki jih je imela, da bi zdržala, da ju nič ne bi ločilo.
Navezala sta se, zgradila sta si svet v katerega sta lahko vstopila samo onadva,
nihče ju ni mogel razumeti, tako zelo sta bila komplicirana. Nihče ni in ne bo
mogel razumeti, kaj je zanju pomenilo poslušati šumenje dežja ali ležati na od-
poletja ogorelem travniku in melanholično gledati v noč. Ko se taki duši najdeta,
se lahko iz tega porodi samo nekaj izrednega. Ne moreš ju ločiti, niti onidve sami
ne moreta, vedno najdeta pot do druge. Obstajala sta samo onadva, drug za dru-
gega in nista potrebovala označevanj ali jasnih definicij, kakšne vrste je pravzaprav
njun odnos. Sama sta dobro vedela kam vodi pot, ki sta jo prehajala z roko v roki.

„Odšel bom” je rekel. „Vem, pa saj se vrneš...” Ni odgovoril. Vedela je, da se bo,
ali bolje, upala je. Od takrat praznina. Dnevi so minevali počasi, vse se je ponavljalo
monotono, povrnil se ji je strah pred temo in zvečer ni in ni mogla zaspati. Izgubila
je vso, čeprav res majhno vitalnost, ki jo je imela, oči, nekdanje bleščeče zelene barve, so
se izpraznile in so se večkrat orosile kakor kraški travnik zgodaj zjutraj. Tista samota,
v kateri se je znašla in ki bi jo lahko napolnil samo on, jo je začela ovivati tesno kakor

bršljan, ki stiska drevesa dokler jim ne popolnoma onemogoči življenja. Pri človeških odnosih je tako, da nekdo, ki ga prej sploh nisi poznal, se ti nasmeje in postane tako zelo pomemben zate, da se sploh ne zaveš, da ko odide, vzame s sabo tudi del tebe brez katerega ne zmoreš.

Drug za drugega bi naredila čisto vse, on se je zavedel, da kolikor je zanjo pomemben, je v enaki meri tudi strupen, zato je odločil, da gre stran, nič več pisem, nič telefonskih klicev. Skušal jo je odtrgati iz svojega srca, tako da bi ona dobila koga, ki bi ji lahko dal, kar ji on ne more. S kremplji sta se borila, da bi med njima lepo steklo, nista marala kreganja, ker sta se bala, da bi ju nepomembni nesporazumi ločili. Trudila sta se, jokala sta objeta, ko sta rasla skupaj in sta se zavedela, da obstaja možnost, da se njuni poti ločita, da si fizično ne bosta več blizu. Dajala sta si nešteto drugih možnosti, oba sta verjela, da lahko poskusita še enkrat, da bo tokrat bolje. Kako bi drugače? To je grenkosladki okus ljubezni, da se boriš z vsemi svojimi močmi, da bi porušen grad popravil in ko končno vidiš, da ne bo nikoli več kot na začetku in to sprejmeš, opaziš, da tudi tvoj obraz kaže znake borbe proti neizbežnemu koncu.

Ljubljana je mirno tekla, drevesa ob njej so bila obarvana v čudovite jesenske barve, hiše so se ponosno sklanjale nad reko, da bi videle svoj odsev. Ljudje so se pogovarjali v kavarnah, oblečeni so bili v lahke puloverje, sonce je še prijetno grelo njihova lica in izzvalo je mnoge nasmeh. Kaj ne bi bil dobre volje, ko se ti tudi sonce nasmiha? Ona ne. Sedla je pod Prešernov kip in nervozno gledala naokrog. Ura je tiktakala in zdela se ji je sovražna, skoraj kakor da bi ji hotela pokazati, da je njemu res uspelo pozabiti nanjo. Ko bi vedela, da ni več možnosti zanju, da midva ne obstaja več, morda bi tudi sama popustila. Mogoče. Človeku se zdi, da če je drugi že pozabil na spomine, ki jih imata skupaj, jih laho tudi sam izbriše iz srca.

Čakala je in kljub temu, da je hotela poslušati glasbo, da bi se sprostila, je zavrgla to možnost, ker je vedela, da ko bo prišel, ga bo prepoznala po tihih korakih.

Čakala je, prišel bo in objela se bova in smejala nad tem, da sem vedno sama storila prvi korak, rekel bo, da mu je res žal, da je zdaj srečen, da sva spet skupaj, da me je pogrešal, da bo tokrat bolje.

Čakala je, spomnila se je trenutka, ko se je zavedela, da brez njega ne bo več enako. Bilo je takrat, ko sta prenočila v nekem sicilskem hotelu na šolskem izletu in zaigral je kratko skladbo na klavir samo zanj. Gledala sta se s tako iskrivimi očmi, da so jima

bile zavistne celo najbolj bleščeče zvezde, ker sta bila onadva takrat lepša od njih. Bila sta neskončna. Ljubila sta se po svoje...

Čakala je in se spomnila tistih trenutkov v razredu, ko so obravnavali njegovega najljubšega pesnika in njena lica so v hipu zardela, kajti vse, kar zadeva njega, je zanjo vir sreče.

Čakala je. Napisala mu je, da ima zadnji vlak ob 21.00 in da ga ne sme zamuditi. Pravzaprav je upala, da ga bo zamudila, ker bo pomenilo, da sta se imela tako lepo skupaj, da nista upoštevala tiktakanja urinih kazalcev pač pa samo bitje svojih src.

Nasprotno je zdaj neprenehoma gledala na uro in kazalci so se pomikali tako zelo utrujeno, da se ji je zdelo, da se bodo ustavili in jo držali zaprto v kristaliziranem trenutku med upanjem na njegov prihod in soočenjem z realnostjo.

Počasi se je njeno upanje spremenilo v jezo zaradi njegove poznosti, potem v žalost in tudi narava je občutila moč tistih občutkov. Hladen veter je začel razgibavati njene lase, počasi, potem vedno silneje. Začelo je deževati. Ljudje so zbežali, da bi našli zavetje, ona je ostala. Kaj če pride in me ne najde, kjer sem rekla, da bom?

Čakala ga je in ga tudi vedno bo.

Obljubil ji je, da kar onadva čutita, ne bo nikoli minilo in verjela mu je. Nikoli se ji ni zlagal. Joj, če bi si bila takrat rekla tiste tri besedice, ki sta se jih tako bala, bi jima verjetno celo kozmos zaploskal.

Stemnilo se je, na nebu in v njeni duši. Čas je, da gre, da stopi na svojo pot, izgubila je njega, zdaj mora najti samo sebe. Na postaji je ženski glas napovedoval, da prihaja vlak na šestem peronu. Gledala je naokrog, da bi si vtisnila v spomin podobo sivih tračnic, ki se nikoli ne srečata, kabljev, ki onemogočajo jasen pogled na nebo in čisto vse se ji je zdelo metafora za njeno uničeno življenje, ki ga bo morala potrpežljivo sestaviti.

Pesnik, ki je bil njemu zelo pri srcu in ki ga je počasi vzljubila tudi sama, je napisal: „Ah, moja duša te bo ljubila in sovražila, tajila te, z bolestjo, z ljubeznijo bo ti sledila, a pozabila ne”.

Stopila je na vlak in se usedla na sedež ob oknu. Povesila je pogled in pokazala se ji je majhna solza. Zaprla so se vrata in tedaj ga je zagledala. Tekel je proti vlaku. Nemogoče. Zdelo se ji je, da bo bruhala. Položil je roko na šipo in ona je položila svojo. Njegov obraz je bil enak njenemu, utrujen, neprespan, uničen, z globokimi podočnjaki. Pogledala sta se in na njegovih ustnicah je prebrala 'oprosti'.

Vlak je neizprosno odpeljal in na šipi sta ostala odtisa njunih rok. Samo šipa ju je ločevala.

Team Koroška na nogometnem prvenstvu evropskih manjšin

Europeada na Južnem Tirolskem

Sočasno z nogometnim evropskim prvenstvom v Franciji se je od 18. do 26. junija 2016 na Južnem Tirolskem odvijala tako imenovana Europeada. Europeada je nogometno evropsko prvenstvo avtohtonih manjšin, ki ga vsake štiri leta prireja FUEN (krovna organizacija evropskih manjšin) v sodelovanju z gostiteljem, ki je izmenično vsakič druga manjšina. Prva Europeada se je odvijala leta 2008 pri Retoromancih v Švici, naslov prvaka pa so osvojili nemško govoreči Južni Tirolci. Na drugi izvedbi je prvič sodelovala tudi slovenska manjšina, namreč reprezentanca koroških Slovencev, ki si je tedaj priborila četrto mesto. Tudi na letošnji Europeadi se je ekipa koroških Slovencev izkazala in osvojila tretje mesto. Za naslov evropskega prvaka manjšin se je letos borilo 24 moških moštev, prvič pa se je potegovalo za lovoriko tudi šest ženskih ekip. V ženski konkurenci so bile ekipe razdeljene v dve skupini po tri moštva, najboljši dve ekipi pa sta napredovali v polfinale. Moška konkurenca je bila razdeljena v šest skupin po štiri ekipe. V četrtfinale so napredovala le prvo uvrščena moštva in dve najboljši drugo uvrščeni ekipi. Za koroške Slovence, ki so tekmovali z ekipnim imenom Team Koroška, je žreb dodelil zanimive dvoboje proti ekipam »Felvidéki Labdarúgó Egyesület« – madžarsko govoreči manjšini iz Slovaške, »Serbia Lusatia« – lužiškim Srbom v Nemčiji in »Team Nordschleswig« – nemški manjšini na Danskem. Po porazu in zmagi se je v zadnji tekmi proti lužiškim Srbom odločalo vse. Obe ekipi sta nujno potrebovali

zmago za napredovanje. V zelo izenačeni tekmi, katero si je ogledalo okoli 300 gledalcev, ki so bili na strani lužiških Srbov, si je ekipa Team Koroška priborila tesno zmago s 3:2 (1:1). Za lužiške Srbe se je tekmovanje končalo, na koroške Slovence pa je v četrtfinalu čakala nemško govoreča manjšina iz Rusije. Čeprav so lužiški Srbi izpadli, so se skupno s koroškimi Slovenci poslovili od gledalcev in se skupaj z njimi veselili, kar je v duhu Europeade. Pred četrtfinalnimi dvoboji je bil na sporedu kulturni dan, pri katerem se je vsaka manjšina predstavila. Koroški Slovenci so nastopili s kvartetom 4-4-2, ki je nastal pri Europeadi 2012. Nato pa so bili zopet v ospredju nogometni dvoboji. Po zmagi v četrtfinalu proti nemško govoreči manjšini v Rusiji, je reprezentanca koroških Slovencev na turnirju napredovala v polfinale. Polfinalno tekmo je izgubila proti velikemu favoritu turnirja, reprezentanci nemško govorečih Južnih Tirolcev z 0:2 (0:0). Tretje mesto na EP je varovancem selektorja Marijana Velika pripadlo po izključitvi ekipe Hrvatov iz Srbije, ki so v drugi polfinalni tekmi s skrajno nešportnim obnašanjem poskrbeli za edini škandal. Zmago so si zagotovili že tretjič zaporedoma Južni Tirolci, tokrat na domačih tleh. Prav tako so tudi pri ženskih ekipah zmagale Južne Tirolke. Za izvedbo naslednje Europeade 2020 se potegujejo tudi koroški Slovenci.

Simon Rustja

Slike: Slovenska športna zveza (SSZ)

